

РЕШЕНИЕ

№ 5237

гр. София, 09.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 23.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **3740** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК, вр. чл.200 и чл. 230 от ДОПК, вр. чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба Вх. № 11996/05.05.2020г. по описа на АССГ изпратено от ТД на НАП –С., на Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от Изп. Директор В. С., срещу Решение №ПИ-104/02.03.2020г. на Директора на ТД на НАП -гр. С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба на дружеството против предприети действия на главен публичен изпълнител С. Г. по ИД №[ЕИК]/28.,7.2016 г. образувано срещу [фирма], ЕИК:[ЕИК], „обективирани“ в разпореждания за плащане с правно основание чл. 230, ал.4 от ДОПК.

Жалбоподателят твърди, че по същество решението е незаконосъобразно, тъй като не са били налице предпоставките за насочване на изпълнението срещу вземания, които не са в патримониума му, поради фактически извършено прехвърляне по договор за факторинг, същите не са ликвидни и изискуеми и като такива не са предмет на наложения запор върху вземания. Моли съда да отмени обжалваното решение. Претендира съдебно-деловодни разноски.

Ответникът –директор на ТД на НАП [населено място], в придружително писмо по представяне на административната преписка и чрез процесуален представител в открито съдебно заседание изцяло оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и иска отхвърлянето и. Изцяло поддържа мотивите и съображенията на Решение

№ПИ-104/02.03.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С.. Претендира разноските по делото в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена-не изпраща представител, не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 197, ал. 5 от ДОПК, вр. чл.200 и чл. 230 от ДОПК, от лице с правен интерес в законоустановения срок и като такава е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, по следните съображения:

Видно от приложената към делото административна преписка и доказателствата към нея, обжалваното Решение №ПИ-104/02.03.2020г. на Директора на ТД на НАП -гр. С., е постановено във връзка с проведено административно обжалване по реда на чл. 266-267 от ДОПК, по жалба депозирана от третото лице Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], по ИД №[ЕИК]/28.07.2016 г. образувано срещу [фирма], ЕИК:[ЕИК], по отношение на което публичен изпълнител е наложил запор върху банкови сметки на жалбоподателя, редовно връчени и приложени по административната преписка, със Запорни съобщения №№:С202225-119-0001881;№С2202225-[ЕГН];№С2202225009-0001815;С2202225-119-0001904;№С2202225-[ЕГН];№С2202225009-0001730;№С2202225-119-0001909;

№С2200225-[ЕГН];№С2202225009-0001693;№С2202225-119-0001912;Р№С2202225-[ЕГН];№С2202225009-0001727;№С2202225-119-0001916;№С2202225-[ЕГН];№С2202225-009-0001692, приложени по административната преписка, ведно със запорни съобщения към тях от 12.02.2020г. на Главен публичен изпълнител С. Г. /л. 60-89 от делото/. Административният орган е приел, че по същество жалбоподателят оспорва извършени действия на главен публичен изпълнител С. Г., при ТД на НАП-С., във връзка с ИД №[ЕИК]/28.07.2016 г. образувано срещу [фирма], ЕИК:[ЕИК], като намира, че тези действия са обективирани в посочените по-горе запорни съобщения и посочени изрично в мотивите на оспорения административен акт разпореждания за изпълнение. Именно на това основание, настоящият съдебен състав счита, че оспореното решение е постановено при съществени процесуални нарушения, които обосновават и допустимостта на съдебното производство, *per argumentum a contrario* на чл. 267-268 от ДОПК, допускащ съдебно обжалване от трето лице на действия в съдебното изпълнение, на основание чл. 197, ал.5 от ДОПК. Глава 27 от ДОПК, визира хипотезите на защита при действията при принудително изпълнение. Действията на публичния изпълнител, попадащи в обхвата на нормативната уредба, са неоснователни действия, представляващи фактически действия, които не се основават на закон или административен акт. В случая, се касае за правни действия, които са надлежно обективирани в постановления за налагане на обезпечителни мерки, посочени изрично по номер и дата, индивидуализирани във всяко от представените по административната преписка запорни съобщения и последващите ги разпореждания за изпълнение на основание чл.230, ал.4 от ДОПК, приложени по административната преписка /л. 60-89 от делото/. Т.е. предмет на оспорване изначално са административни актове-постановления, а не фактически действия в изпълнителното производство. Съгласно чл. 200 от ДОПК, налагането на запор, независимо от това дали е по отношения на средства или вземания на длъжника от трето лице е чрез

постановяването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки от публичния изпълнител, на основание чл. 200 и чл. 202, ал. 2, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК. Тези постановления са посочени като номера и дати в Жалба Вх. № 2513-00-23/19.02.2020г. по описа на ТД на НАП-С., и във всяко от запорните съобщения до третото лице и представляват релевантните правни административни актове, които именно подлежат на оспорване по административен и съдебен ред, по отношение на наложените с тях обезпечения-запори върху вземания на длъжника [фирма], ЕИК:[ЕИК] срещу третото лице-жалбоподател Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], независимо от това, че не са сърани и изследвани от административния орган. В процесния случай, не се оспорват по същество фактически действия на публичния изпълнител, а административни актове- постановленията за налагане на обезпечения върху вземания на длъжника по отношение на третото лице Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], посочени като номер и дата в запорните съобщения.

По аргумент от нормата на чл. 197, ал. 3 ДОПК, във вр. чл.200 от ДОПК, съдът извършва преценка на законосъобразността на постановленията за налагане на обезпечителни мерки. Следователно, съдът, съобразно задължението си за пълна служебна проверка на законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на административния акт-постановлението за налагане на обезпечителни мерки и решението на директора на ТД на НАП са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличие на компетентност на органа; спазване на материалноправните и процесуалните правила при издаването им; изискването за форма и съобразяване с целта на закона (чл. 160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК). В процесния случай е безспорно установено, че Решение №ПИ-104/02.03.2020г. е издадено от компетентен орган, спазена е формата, установена в нормата на чл. 196, ал. 1 ДОПК. Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12, ал. 2, т. 1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител. Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие, изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника или третото лице имущество. Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника и третото лице от ред негови права, обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура, предпоставки, срокове и органи .В чл. 195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Това правило е възпроизведено в нормата на чл. 202, ал.2 от ДОПК-по идентично съдържание/ликвидни и изискуеми вземания/. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане, когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение. Съгласно чл. 200 от ДОПК налагането на запор в изпълнителното производство, се извършва от публичния изпълнител с постановление за обезпечение. В процесния случай очевидно са налице издадени от публичен изпълнител постановления за налагане на обезпечение. Това са административните актове-предмет на проверка за

законосъобразност. Същите обаче са посочени в запорните съобщения, но не са разгледани по отношение на тяхната законосъобразност от административния орган, като именно това са правните административни актове, подлежащи на контрол за законосъобразност, от последния и от съда, в процесния случай. Правно основание за издаване на тези постановления е чл. 202, ал. 2 от ДОПК, запор върху вземания на длъжника. Съгласно посочения текст запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. В действителност, като не е определил предмета на спора, без да е обвързан с твърденията на жалбоподателя, административният орган, незаконосъобразно и при съществено нарушение на процесуалните правила, е нарушил нормата на чл. 146, ал.3 АПК, като е постановил незаконосъобразен акт и се е произнесъл по отношение на оспорване на фактически действия в изпълнителното производство, а не по отношение на законосъобразността на постановените административни актове-постановления за запор върху сметки на третото лице, по отношение на което са връчени запорни съобщения и разпореждания за изпълнение. Като постановен в противоречие с чл. 146, ал.3 от АПК, административният акт, е незаконосъобразен и следва да бъде изцяло отменен. Доколкото, не е проведено изобщо надлежно и законосъобразно административно производство, по предмета на спора, съдът следва да отмени постановеното решение и да върне делото като административна преписка за ново разглеждане и произнасяне от ТД на НАП-С., при спазване на следните задължителни указания: -да се определи предмета на обжалване, а именно-конкретните постановления на публичния изпълнител, за запор върху вземания спрямо третото задължено лице- Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], чиято законосъобразност следва да се провери от административния орган;- да се изискат и приложат конкретни писмени доказателства, във връзка с твърдението за наличието на валиден договор за факторинг от 25.03.2016г. с [фирма], като се прецени валидността на договора, с оглед нормата на чл.99 от ЗЗД, както и факта, че същия, приложен по делото е общ бланков договор, който не индивидуализира конкретни вземания, с оглед на чл. 2, 5 и 7 от договора, т.е. дали е налице валидно възникнало задължение за изплащане от третото задължено лице към фактора по договора, налични фактури за извършени плащания и счетоводни документи; - да се съберат доказателства и да се извърши фактически и правен анализ за наличието на ликвидно и изискуемо вземане по отношение на третото лице, като се има предвид, че действието по уведомяването е различно от изискуемото по чл. 230, ал. 2 от ДОПК признаване на вземането пред публичен изпълнител в ТД на НАП. Съгласно Решение на Министерски съвет /РМС/ № 592 от 21.08.2018 г. за условията и реда за разплащанията на разпоредителите с бюджет по договори, след сключването на договор на стойност, равна на или надвишаваща 30 000 лв., всички разпоредители с бюджет, без тези по бюджета на Народното събрание и съдебната власт задължително уведомяват НАП и Агенция „Митници“ за номера и датата на договора, срока на договора, стойността на договора, за идентификационни данни за лицето - насрещна страна по договора /ЕИК от ТР/ЕИК по Булстат/ЕГН/ЛНЧ/, за банковата сметка, по която ще се извършват плащания, и за нейния титуляр, за други данни, посочени в указание на министъра на финансите, както и за промяна на предоставените данни. Уведомяване се извършва от разпоредителите с бюджет и в случаите, при които

платец по договора е лице, различно от разпоредителя с бюджет, сключил договора. В изпълнение на това свое задължение третото лице-жалбоподател е подало уведомление по Решение на Министерски съвет /РМС/ № 592 от 21.08.2018 г. за условията и реда за разплащанията на разпоредители с бюджет по договори. Въз основа на посоченото, публичният изпълнител е приел, че уведомлението има характеристиките на признание пред публичен орган и че е налице изпълнение на изискването съгласно разпоредбата на чл.230 ДОПК. Подаденото Уведомление до ТД на НАП, представлява изпълнение на задължение на възложителя, обективизирано в Решение на МС № 592/21.08.2018 г. за условията и реда за разплащанията на разпоредители с бюджет по договори, по силата на което решение е вменено задължение след сключване на договор на стойност равна или надвишаваща 30 000 лева всички разпоредители с бюджет, без тези по бюджета на Народното събрание и на съдебната система, задължително да уведомяват Националната агенция за приходите и Агенция „Митници“ за номера и датата на договора, срока на договора, стойността на договора, за идентификационни данни за лицето- насрещна страна по договора, за банковата сметка, по която ще се извършат плащания и за нейния титуляр, за други данни, посочени в Указание на Министъра на финансите, както и за промяна на предоставените данни. Наред с това в посоченото Решение на МС е вменено задължение на всички разпоредители с бюджет, без тези на НС и на съдебната система преди извършването на плащания по договорите също да уведомяват НАП и Агенция „Митници“ за размера на предстоящата за изплащане сума и за конкретния договор, по който ще се извърши плащането и за нейния титуляр. Ето защо представеното Уведомление по никакъв начин не представлява признаване на вземането по договора. В случая то не изяснява какво е плащането по договора, изобщо има ли плащане по договора /или предстоящо такова плащане/ което пък от своя страна да обуслови изпълнение на задълженията от страна на изпълнителя по договора за обществена поръчка и което да доведе до възникване на вземане на изпълнителя от третото задължено лице . Директорът на ТД на НАП не е събрал доказателства за това дали има изпълнение от страна на изпълнителя по договора за обществена поръчка, кога е станало изпълнението, има ли предстоящо плащане по договора, на каква стойност е плащането, което следва да се извърши, кога следва да се извърши плащането, с какъв падеж е вземането на и в какъв размер е то, изобщо има ли изпълнение на задълженията. Тези въпроси са релевантни по отношение на определяне на ликвидността и изискуемостта на вземането по отношение на третото лице и следва да бъдат събрани доказателства в хода на административното производство и да бъде извършен правен анализ в мотивите на решението на административния орган, какъвто липсва при постановяването на оспорения в настоящото производство административен акт.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че оспореното решение на териториалния директор на ТД – С. на НАП е незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

С оглед изхода от правния спор на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените съдебно-деловодни разноски в общ размер от 200 лв., в т.ч.ДТ-50лв. и 1501 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от Изп. Директор В. С., Решение №ПИ-104/02.03.2020г. на Директора на ТД на НАП -гр. С., като незаконосъобразно и

ВРЪЩА административната преписка на ТД на НАП-С. за произнасяне по жалбата на Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], по ИД №[ЕИК]/28.,7.2016 г. образувано срещу [фирма], ЕИК:[ЕИК], Вх. № 2513-00-23/19.,02.2020г. по описа на ТД на НАП-С., при спазване на указанията на това решение.

ОСЪЖДА Териториална Дирекция на НАП-С., да заплати на Изпълнителна Агенция „Военни клубове и военно-почивно дело“, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от Изп. Директор В. С., сумата от 200 лв. /двеста лева/, съдебно-деловодни разноски в производството.

Р. е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

СЪДИЯ: